

KAAI THEATER

TG STAN & DE KOE MY DINNER WITH ANDRÉ

15 > 16/06/2018 | 19:00 | KAAITHEATER
THEATER | 3H30 | IN HET NEDERLANDS

TG STAN & DE KOE

MY DINNER WITH ANDRÉ

In *My Dinner with André* – naar het scenario van de gelijknamige film van Louis Malle uit 1981 – schuiven Damiaan De Schrijver en Peter Van den Eede aan tafel voor een viergangenmaaltijd. Terwijl de ene een nuchtere humanist is, oreert de andere uitvoerig over zijn extravagante spirituele ervaringen. Wat volgt is een hilarisch gesprek over hun conflicterende persoonlijke filosofieën, over het leven, en vooral over het theater. Iedere avond staat een andere kok op scène om de verschillende gangen te bereiden.

Na de première in 1998 ging de voorstelling uitgebreid op tournee in Vlaanderen en Nederland, en haalde in 1999 de Grote Prijs van het Theaterfestival binnen. In 2005 gaven De Schrijver en Van den Eede de aftrap van de Franstalige tournee, de taal waarin ze de voorstelling intussen het vaakst hebben gespeeld. Het tweetal stond al zo'n 200 keer op de planken met *My Dinner with André* – telkens met evenveel spelplezier. Mis de 20ste verjaardag van deze cultvoorstelling niet!

CREDITS

TEKST André Gregory en Wallace Shawn (naar het scenario van de gelijknamige Louis Malle film) | BEWERKING Damiaan De Schrijver en Peter Van den Eede | VAN EN MET Damiaan De Schrijver et Peter Van den Eede | KOSTUUMS Inge Büscher | DECOR tg STAN en de KOE | PRODUCTIE tg STAN en de KOE | TECHNIEK Emmanuel Desmyter, Pol Geusens en Shane Van Laer | DE VOORSTELLING IS OPGEDRAGEN AAN Yolande Lippens en Laurent Hubrecht | MET DANK AAN alle koks

AAN TAFEL!

FRAGMENTEN UIT *AU MENU* DOOR ESTELLE SPOTO (LE VIF, NR. 23, 7/06/2018).
VERTAALD DOOR EVA DECAESSTECKER

Doen alsof of er echt voor gaan? Er bestaan verschillende opinies wat eetscènes in het theater betreft. Twee voorbeelden van voorstellingen die (letterlijk) de benen onder tafel steken: *My dinner with André*, dat dit jaar zijn twintigste verjaardag viert, en het splinternieuwe *Pique-nique* van compagnie Karyatides.

Van Marco Ferreri's onvergetelijke *La Grande Bouffe* over futuristische gebakjes in *2001: A Space Odyssey* en rijkelijke maaltijden in Koreda's films tot *Le Festin de Babette* en de spaghetti in *Lady en de vagebond*: het ontbreekt niet aan eten in de cinema. Zulke scènes in het theater geloofwaardig laten overkomen, is echter een iets hardere noot om te kraken. Want daar waar de acteur in een film klaar is met eten eens de scène is opgenomen, moet hij in het theater bij elke voorstelling opnieuw aan tafel schuiven. Dat bewijzen twee voorstellingen die momenteel op tournee zijn.

Al twintig jaar lang werken Peter Van den Eede (de KOE) en Damiaan De Schrijver (tg STAN) tijdens *My Dinner with André* een maaltijd van minstens vier gangen binnen, die live op scène wordt klaargemaakt. Het stuk is een adaptatie van de gelijknamige Amerikaanse film van Louis Malle, uit 1981, waarin twee bevriende dramaturgen op restaurant praten over de zin van kunst en van het leven. 'Van de tweehonderd opvoeringen, is er nog maar een geweest, waarin ik echt geen zin had om te eten,' herinnert Damiaan De Schrijver zich. 'Ik was toen zo ziek als een hond, het was een nachtmerrie. Ik deed heel de tijd alsof ik at en heb toen ongelooflijk veel uitgespuwd in mijn servet. De voorstelling leek wel een eeuwigheid te duren, afschuwelijk!' Maar de andere 199 keer bleven de twee acteurs met volle goesting achter hun initiële beslissing staan om van deze voorstelling een waar festijn te maken. 'Peter en ik vonden het altijd heel frustrerend dat we op onze Franse tournee in steden als Toulouse, Lyon of Bordeaux niet uit eten konden gaan. Voor we op moeten, zijn de restaurants namelijk nog niet open, en erna zijn ze alweer dicht. Dus hebben we dan maar besloten om tijdens de voorstelling te eten. Daarom hebben we een keuken gemaakt die met ons meereist. Elke avond staan er andere koks in die keuken om voor ons gerechten te maken. Eerst waren dat vooral mensen die we kenden zoals regisseurs, acteurs en vrienden. Gaandeweg werden we ook gecontacteerd door chef-koks die zich aanboden

voor het kookgedeelte. En elke keer dat we dit stuk hernemen, ontvangen we steeds nog veel aanbiedingen.’

Wat er op het menu staat, laten Van den Eede en De Schrijver volledig over aan de koks. ‘We houden ervan om voortdurend verrast te worden,’ merkt De Schrijver op. ‘We weten op voorhand niet wat de pot schaft en kunnen enkel reageren wanneer het op scène wordt opgediend. Zo zijn we niet op voorhand ingeoefend wanneer het om wat moeilijker hanteerbare gerechten gaat zoals kreeft, krab, oesters of spaghetti. Dat maakt het elke avond opnieuw spannend. Het enige wat we de chefs vragen is dat er altijd water en brood op tafel staat. Ik moet tijdens de voorstelling af en toe wat kruimels op mijn partner spuwen en wanneer een van de gangen niet op tijd klaar geraakt, kan ik me alvast wapenen met brood. Daarbij dient het voedsel ook als een soort van klok tijdens de voorstelling. De gangen – aperitief, voorgerecht/soep, hoofdgerecht, dessert en cognac – vormen de acts, zoals in een klassieke voorstelling. Hierdoor weet het publiek waar we zijn en hoe lang het stuk nog zal duren.’

[...]

Taal en smaak

Daar waar de Karyatides voor *Pique-nique* de tekst van Rabelais (in het oud-Frans, niet te vergeten) volledig hebben herschreven, heeft het duo van *My Dinner with André* eerst het filmscénario van Louis Malle trouw vertaald van het Engels naar het Nederlands. ‘We hebben veel gerepeteerd in restaurants en op café, om te zien of onze manier van spreken wel echt overkomt,’ vertelt De Schrijver. ‘De dialogen uit de film zijn trouwens niet geparafraseerd, elke ‘I mean’ en ‘what I want to say’ zit er in.’ Wel behouden ze altijd een marge om te kunnen improviseren, waarbij ze probleemloos ook commentaar op het stuk zelf leveren.

Toen de makers in 2005 besloten om het stuk ook over te zetten naar de taal van Molière – iets wat de polyglotten van zowel tg STAN als de KOE wel vaker doen – was dat niet enkel omwille van de Franse gastronomie. De bedoeling was eerst en vooral om de voorstelling ook in Wallonië te kunnen spelen. ‘Voor ons was dat noodzakelijk,’ gaat De Schrijver verder. ‘Maar uiteindelijk hebben we slechts één of twee keer in Charleroi gespeeld, meer niet. De kloof tussen de twee gemeenschappen blijft moeilijk om te overbruggen, in beide richtingen trouwens. Uiteindelijk hebben we veel meer in Frankrijk dan in België gespeeld. Dat is jammer, er moet iets aan gebeuren.’ Je hebt het gehoord...